

Σε αργό θάνατο καταδίκασε τον Σάββα Ξηρό το Τριμελές Εφετείο Κακουργημάτων του Πειραιά, απορρίπτοντας την αίτησή του για κατ' οίκον νοσηλεία και στέλνοντάς τον πίσω στη φυλακή. Ήταν μια απόφαση πολιτική, που υπηρέτησε πλήρως το κλίμα τρομοϋστερίας. Η σκοπιμότητά της φάνηκε και από τη μεθόδευση που ακολουθήθηκε.

Στις 17 του περασμένου Ιούνη, το ίδιο δικαστήριο (με άλλη σύνθεση) χρειάστηκε να «διασκεφθεί» επί εννιά ημέρες για να εκδώσει την απόφασή του. Με τα δεδομένα που είχε δεν μπορούσε να εκδώσει απορριπτική απόφαση, όπως είχε προτείνει ο εισαγγελέας της έδρας Παπαδιάς. Σ' αυτές τις εννιά μέρες κατάφερε να μηχανευτεί έναν άλλο τρόπο για να φτάσει με... ασφάλεια δικαίου στην απόφαση. Αγνόησε όλες τις χρόνιες παθήσεις του Σ. Ξηρού, που έχουν ανεβάσει την αναπηρία του στο 93%, και περιορίστηκε μόνο στη σκλήρυνση κατά πλάκας, αποφασίζοντας να εξετάσουν τον πολιτικό κρατούμενοι τρεις νευρολόγοι, ως εμπειρογνώμονες διορισμένοι από το δικαστήριο, προκειμένου να αποφανθούν αν αυτός πάσχει από σκλήρυνση κατά πλάκας και αν η παραμονή του στη φυλακή δημιουργεί δυσμενή αποτελέσματα στην έκβαση της υγείας του. Με δυο ad hoc γνωματεύσεις, ενταγμένες στο πνεύμα της τρομοϋστερίας αλλά καλυμμένες με το μανδύα της επιστημοσύνης, θα μπορούσαν να οδηγηθούν στην απόρριψη του αιτήματος.

Αυτός ήταν ο τελικός σκοπός. Η μεθόδευση αφορούσε την επίτευξή του. Η σύνθεση του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων της 14ης Οκτώβρη τα βρήκε όλα έτοιμα, έτσι που η εισαγγελέας Μ. Τρουπή να κάνει πρόταση απόρριψης του αιτήματος και το δικαστήριο να τη δεχτεί, αυτοαναγορευόμενο σε τρομοδικείο που δικάζει επί τη βάσει πολιτικών σκοπιμοτήτων. Αντιμετώπισαν τον Σάββα Ξηρό ως πολιτικό αντίπαλο του καπιταλιστικού συστήματος και όχι ως ένα φυλακισμένο που αργοπεθαίνει κάθε μέρα, χωρίς να έχει τη στοιχειώδη ιατρική φροντίδα που κάθε άρρωστος δικαιούται. Όταν πρόκειται για πολιτικούς αντιπάλους, ο ανθρωπισμός, για τον οποίο τόσο καμαρώνει η αστική κοινωνία, πετιέται στα σκουπίδια. Το εσφαλμένο της απόφασης της 17ης Ιούνη, διότι περιόριζε το ζήτημα στην εξέταση μόνο της σκλήρυνσης κατά πλάκας, υπογράμμισε στην αρχική της τοποθέτηση και η συνήγορος υπεράσπισης Αννυ Παπαρρούσου.

Για να καταλάβουμε καλύτερα τη μεθόδευση και τη βαρβαρότητα αυτής της απόφασης,

πρέπει να ανατρέξουμε στα δεδομένα της υπόθεσης. Μετά τον τραυματισμό του, ο Σ. Ξηρός είχε αναπηρία 68%. Πλέον, η αναπηρία του φτάνει το 93%, όπως πιστοποιείται από γνωμάτευση επιτροπής αναπηρίας του ΙΚΑ. Το συνολικό αυτό ποσοστό αναπηρίας προκύπτει από τις παθήσεις και στα δύο μάτια (ποσοστό αναπηρίας 85%), από τον ακρωτηριασμό δακτύλων (ποσοστό αναπηρίας 35%), από τη βαρηκοΐα (ποσοστό αναπηρίας 25%), από τη μυελοπάθεια και από βρογχικό άσθμα, υπό συνεχή αγωγή με βρογχοδιασταλτικά (δεν προσδιορίζει ποσοστό). Πέρα από τη γνωμάτευση του ΙΚΑ, που δεν επιδέχεται αμφισβήτησης από κανένα, υπάρχει πρόβλημα με οζίδια που βρέθηκαν στους πνεύμονες. Όμως, με τις ωμές επεμβάσεις της Αντιτρομοκρατικής στους διευθυντές των κρατικών νοσοκομείων της Θεσσαλονίκης και της Λάρισας, δεν κατέστη δυνατόν να διαγνωστεί αν υπάρχει κακοήθεια. Σημειωτέον ότι ο Σ. Ξηρός έχει κάνει και αιμοπτύσεις.

Η γνωμάτευση του ΙΚΑ δεν ήταν το μοναδικό στοιχείο που εισέφεραν στις 17 Ιούνη οι συνήγοροι υπεράσπισης του Σ. Ξηρού, Α. Παπαρρούσου και Σπύρος Φυτράκης. Στη δίκη εκείνη κατέθεσαν ως μάρτυρες:

- Δύο ιατροδικαστές της Ιατροδικαστικής Υπηρεσίας Πειραιά, οι Ηλ. Μπογιώκας και Δ. Τσαγκρή (ο πρώτος είναι ο προϊστάμενος), οι οποίοι έχουν εξετάσει κατ' επανάληψη τον Σ. Ξηρό και γνωρίζουν τον ιατρικό του φάκελο. Και οι δύο περιέγραψαν το σύνολο των ασθενειών που τον ταλαιπωρούν και τόνισαν με κατηγορηματικό τρόπο ότι αυτές δεν μπορούν ν' αντιμετωπιστούν στο κατ' ευφημισμόν Νοσοκομείο Κρατουμένων, αλλά χρειάζεται ένα οργανωμένο νοσοκομείο για να αντιμετωπίσει τα πολλαπλά προβλήματα ενός τέτοιου πολυασθενούς.

- Δύο ιδιώτες ιατροδικαστές, οι Σ. Τσαντήρης και Ε. Καλλίτσης, που παρακολουθούν τον Σ. Ξηρό και κλήθηκαν από την υπεράσπιση. Υπήρξαν αναλυτικότεροι στις τοποθετήσεις τους και απάντησαν σε όλες τις ερωτήσεις της έδρας με πειστικό τρόπο και επιστημονικά επιχειρήματα. Αναφέρθηκαν στις δύο μεταγωγές του Σ. Ξηρού στο ΑΧΕΠΑ της Θεσσαλονίκης και στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο της Λάρισας και υποστήριξαν ότι με τον τρόπο που έγιναν ήταν σκέτη κοροϊδία. Επεσήμαναν ότι δεν μπορεί να γίνει πραγματική νοσηλεία και να αντιμετωπιστούν τα πολλαπλά προβλήματα υγείας του συγκεκριμένου ασθενούς, γιατί κανένα νοσοκομείο δε διαθέτει όλες τις εξειδικευμένες κλινικές. Αναφέρθηκαν στον κίνδυνο λοιμώξεων που υπάρχει στα νοσοκομεία, τόνισαν ότι η σκλήρυνση κατά πλάκας είναι νόσος που χρειάζεται ψυχική ηρεμία και κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η κατ' οίκον νοσηλεία είναι μονόδρομος.

- Η παθολόγος Δ. Καραμήτσου (είχε μεσολαβήσει για να γίνει ο Σ. Ξηρός δεκτός από το

Πανεπιστημιακό της Λάρισας, ο βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ και καθηγητής στην Ιατρική Σχολή του ΑΠΘ Τ. Κουράκης και η συνάδελφός του Β. Κατριβάνου.

Το δικαστήριο, όμως, έψαχνε να βρει τρόπο να ξεπεράσει τις καταθέσεις τόσων γιατρών (με βαρύνουσες, ασφαλώς, αυτές των δύο κρατικών ιατροδικαστών) και μετά από «εγκυμοσύνη» εννιά ημερών «γέννησε» το κόλπο του περιορισμού της υπόθεσης μόνο σε μια νόσο και του ορισμού πραγματογνωμόνων. Ο ένας πραγματογνώμονας επιλέχτηκε από τον κατάλογο και οι άλλοι δύο εκτός καταλόγου. Μπορεί κανείς να εικάσει πολλά για τα κριτήρια της επιλογής, όμως εμείς θα μείνουμε στο τι έκαναν. Είδαν τον Σάββα μια φορά, είδαν και τον ιατρικό φάκελο (κατά δήλωσή τους) και απεφάνθησαν με τον τρόπο που ήθελε το δικαστήριο. Το πόσο συνεπές είναι αυτό με τον όρκο του Ιπποκράτη, την ιατρική δεοντολογία και τη βιοηθική το αφήνουμε στην κρίση του αναγνώστη.

Ο νευρολόγος Ι. Μάρκου ορκίστηκε στις 24 Ιούλη, εξέτασε τον Σ. Ξηρό στο κατ' ευφημισμόν Νοσοκομείο Κρατουμένων στις 5 Αυγούστου και παρέδωσε την τηλεγραφική γνωμάτευσή του στις 29 Σεπτέμβρη. Αποδέχεται μεν ότι ο Σ. Ξηρός πάσχει από σκλήρυνση κατά πλάκας, αλλά η λύση που προτείνει είναι η φαρμακευτική αγωγή (που μπορεί να γίνει και στη φυλακή) και οι τακτικοί αιματολογικοί έλεγχοι. Αποφαίνεται και για την «επίπτωση του άγχους στην εξέλιξη της νόσου». Υπάρχουν, λέει, «πολλές μελέτες που αποδεικνύουν ότι μπορεί να επηρεάσει αρνητικά την εξέλιξή της», όμως «πρέπει να σημειωθεί ότι το άγχος δεν δύναται να ποσοτικοποιηθεί και αποτελεί καθαρά υποκειμενική αντίληψη για κάθε ασθενή», γι' αυτό και -κατά την άποψή του- «είναι αδύνατον να συσχετισθεί αιτιολογικά το stress που πιθανώς βιώνει ο ασθενής στη φυλακή με συγκεκριμένη πιθανότητα υποτροπής της νόσου»!!!

Ο γιατρός αυτός έφτασε στο σημείο να εμφανιστεί στο δικαστήριο και να ζητήσει από την προεδρεύουσα Ι. Βρεττού, την ώρα που αυτή διάβαζε την έκθεσή του, να καταθέσει ως μάρτυρας! Στην αρχή το δικαστήριο επιφυλάχτηκε και στη συνέχεια αποφάσισε να τον εξετάσει. Επιβεβαίωσε την έκθεσή του και προσέθεσε, απαντώντας σε ερώτηση της εισαγγελέα σχετική με την εξέλιξη τη νόσου, ότι «μιλάμε για ήπια εξέλιξη», ενώ στην γνωμάτευσή του αναφέρει ότι «οι πιθανότητες εξέλιξης της νόσου, υπό αγωγή, σε βαριά κλινική εικόνα είναι σημαντικά μειωμένες». Με την απάντησή του για «ήπια εξέλιξη» ήρθε να βοηθήσει τόσο την εισαγγελέα όσο και το τρομοδικείο στην απόρριψη της αίτησης του Σ. Ξηρού. Η άποψη που εξέφραζε στη γνωμάτευση, ότι υπάρχουν και πιθανότητες για βαριά κλινική εξέλιξη, δημιούργουσε προβλήματα. Μπορεί, λοιπόν, ο καθένας να κρίνει τι ήταν αυτό που οδήγησε έναν πραγματογνώμονα-γιατρό ν' αφήσει τη δουλειά του και να προσέλθει... αυτοβούλως να καταθέσει σ' ένα δικαστήριο που δεν τον είχε καλέσει ως μάρτυρα.

Κατά τη διάρκεια της κατάθεσης του συγκεκριμένου μάρτυρα, ο Σ. Ξηρός ανέβασε τα μπατζάκια του παντελονιού του, του έδειξε την άθλια κατάσταση των ποδιών του από τη μόλυνση που υπέστη και του ζήτησε τη γνώμη του. Είμαι νευρολόγος και δεν μπορώ να εκφέρω γνώμη, ήταν η απάντησή του!

Οι άλλοι δύο νευρολόγοι ήταν οι Ελ. Σταμπουλής και Κ. Κυλιντηρέας, καθηγητής και αναπληρωτής καθηγητής Νευρολογίας Πανεπιστημίου Αθηνών, αντίστοιχα, οι οποίοι δεν εμφανίστηκαν, φυσικά, στο δικαστήριο. Ορκίστηκαν στις 31 Ιούλη, αναφέρουν ότι εξέτασαν τον Σ. Ξηρό (χωρίς να αναφέρουν ημερομηνία) και ότι «μελέτησαν λεπτομερώς τον ιατρικό του φάκελο» και παρέδωσαν την κοινή γνωμάτευσή τους, έκτασης μίας σελίδας με μεγάλα γράμματα (!) στις 12 Οκτώβρη! Αυτοί, σε αντίθεση με τον Ι. Μάρκου, αποφαίνονται ότι ο Σ. Ξηρός δεν πάσχει από σκλήρυνση κατά πλάκας, αλλά από «μυελοπάθεια αγνώστου αιτιολογίας»! Για να υπάρχει και κάλυψη, προσέθεσαν: «Το ενδεχόμενο της σκληρύνσεως κατά πλάκας λόγω της φύσεως της ασθένειας και των απεικονιστικών ευρημάτων δεν δύναται να αποκλεισθεί, όπως και η πιθανότητα άλλου ανοσολογικού νοσήματος»! Στο «διά ταύτα» κατέληξαν ότι... δεν τρέχει τίποτα: «Δεν υφίστανται στοιχεία ενεργότητας της νόσου ούτε αντικειμενικά ευρήματα απαιτούντα άμεση θεραπεία. Η μόνη μας σύσταση είναι η ιατρική παρακολούθηση και επανεξέταση με νέο απεικονιστικό έλεγχο σε 6 μήνες»!

Σε όσα παρατέθηκαν παραπάνω μπορεί οποιοσδήποτε καλόπιστος άνθρωπος να δει ξεκάθαρα τη μεθόδεση του δικαστικού συστήματος. Πρώτα περιόρισαν τις παθήσεις του Σ. Ξηρού στη σκλήρυνση κατά πλάκας και στη συνέχεια αναζήτησαν τις κατάλληλες γνωματεύσεις για να καταλήξουν στην εκ των προτέρων ληφθείσα απόφασή τους. Δε δίστασαν να ακυρώσουν όχι μόνο τους ιδιώτες ιατροδικαστές, όχι μόνο τους γιατρούς Τάσο Κουράκη και Νίκο Μανιό (κατέθεσαν πάλι ως μάρτυρες), αλλά και τους δύο ιατροδικαστές της Ιατροδικαστικής Υπηρεσία Πειραιά, των οποίων οι εκθέσεις πραγματογνωμοσύνης, μετά από αίτημα της συνηγόρου Α. Παπαρρούσου, θεωρήθηκαν ως αναγνωστέα έγγραφα και διαβάστηκαν. Η συνηγόρος ζήτησε ακόμη να διαβαστεί ένα απόσπασμα από τη γνωμάτευση του προϊστάμενου της Ιατροδικαστικής Υπηρεσία Πειραιά, που μεταξύ των άλλων δήλωνε ότι είναι απαράδεκτο που δεν έμεινε στο νοσοκομείο Σ. Ξηρός.

Η διαδικασία ξεκίνησε αργά και τον Σ. Ξηρό φρουρούσαν βαριά οπλισμένοι αστυνομικοί, μη τυχόν και δεν επικρατήσει και μέσα στη δικαστική αίθουσα το κλίμα τρομοϋστερίας. Αρχισε με τους συνηγόρους υπεράσπισης να παρουσιάζουν εν συντομία το ιστορικό των προσπαθειών τους να νοσηλευθεί ο Σ. Ξηρός σε κρατικά νοσοκομεία, οι οποίες δεν καρποφόρησαν και έτσι προέκυψε ως μονόδρομος η ανάγκη της κατ' οίκον νοσηλείας του. Μετά την ανάγνωση των εγγράφων, εξετάστηκαν ως μάρτυρες οι ιατροδικαστές Σ.

Τσαντήρης και Ε. Καλλίτσης, ο καθηγητής Ιατρικής και βουλευτής Τ. Κουράκης και ο οφθαλμίατρος Ν. Μανιός, οι οποίοι αναφέρθηκαν με πληρότητα σε όλες τις παθήσεις του Σ. Ξηρού και τόνισαν ότι η λύση της κατ' οίκον νοσηλείας είναι μονόδρομος. Σ' αυτό το συμπέρασμα κατέτειναν και οι αγορεύσεις των συνηγόρων υπεράσπισης Α. Παπαρρούσου και Σπ. Φυτράκη, οι οποίοι δεν παρέλειψαν να ξαναθυμίσουν ότι η Ελλάδα έχει καταδικαστεί από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου για βασανιστήρια στον Σ. Ξηρό.

Εισαγγελέας και τρομοδικείο, όμως, αγνόησαν τα πάντα, απέρριψαν το αίτημα του Σ. Ξηρού για κατ' οίκον νοσηλεία και τον έστειλαν πίσω στη φυλακή για να βαδίσει στο Γολγοθά του αργού θανάτου. Τον αντιμετώπισαν ακόμη μια φορά ως πολιτικό αντίπαλο του μισητού καπιταλιστικού συστήματος. Ο Σάββας δεν είναι ένας κοινός ποινικός κρατούμενος, ούτε χουντικός, στους οποίους έδιναν (στον Παττακό ακόμα δίνουν!) απανωτές εξάμηνες «κατ' οίκον νοσηλείες» επί σειρά ετών.

Περιττεύει να πούμε ότι αγώνας για την ικανοποίηση του αιτήματος του Σ. Ξηρού πρέπει να συνεχιστεί μέχρι την τελική του δικαίωση.

ΥΓ: Εντύπωση προκάλεσε το γεγονός ότι στην εισαγγελική έδρα κάθισε η αντεισαγγελέας Εφετών Μ. Τρουπή, η οποία την περίοδο που ο Χριστόδουλος Ξηρός είχε πάρει άδειες (μέχρι και την τελευταία άδεια) ήταν επίτροπος στις φυλακές Κορυδαλλού. Για την υπόθεση αυτή πέρασε πειθαρχικό και απαλλάχτηκε, όμως για την πολιτική ηγεσία του υπουργείου Δικαιοσύνης και την ηγεσία του δικαστικού συστήματος τέτοιες παραπομπές αποτελούν ψεγάδι που βαραίνει στην εξέλιξη ενός δικαστικού. Εύλογα σκέπτεται κάποιος, ότι η συγκεκριμένη εισαγγελέας θεώρησε την επιλογή της για την έδρα της συγκεκριμένης υπόθεσης, αν η επιλογή ήταν τυχαία, ως ευκαιρία για να σβήσει το «ψεγάδι».

Πηγή: eksegersi.gr